

1928-ban született Miskolcon. 1946-ban beiratkozott a Magyar Agrártudományi Egyetem Kertgazdaságtudományi Karára, ahol egyetemi demonstratorként részt vett a Kerttervezési Tanszék oktatási, tervezési és kutatási munkájában. Diplomája megszerzése után rövid ideig a Fővárosi Kertészeti Vállalatnál építésvezetőként dolgozott, a Ludovika tér és az Élmunkás tér tereprendezési és kertépítési munkáit irányította, majd az épülő Árpád-híd fölhajtó útvoalainak földmunkáit vezette. 1950-1953-ig a VÁTI zöldterületi szakosztályán tervezői feladatokat látott el. 1953-ban a LAKÓTERV-be került, ahol kezdetben irányító tervező, 1954-től szakosztályvezető, 1957-től az önálló Zöldterületi Osztály vezetője, végül 1963-1970-ig területrendezési szakfőmérnök volt. 1952-ben beiratkozott a BME Építésmérnöki Karára, ahol 1958-ban építésmérnöki oklevelet szerzett. Jelentősebb tervezési munkái mellett több nemzetközi tervpályázaton (Hamburg, Essen, Moszkva, Bilbao) és számos hazai építészeti-városrendezési pályázaton vett részt sikeresen.

Építésként több nemzetközi kiállítás magyar pavilonjának tervezője volt. 1958-1962-ig a Balatoni Intéző Bizottság felkérésére a déli part fejlesztésének, rendezésének szakértői feladatait látta el.

A tervezői és elméleti tevékenysége szorosan kapcsolódott a Kertészeti Egyetem Kerttervezési Tan-

székének oktatói-kutatói munkájához. 1952-től külső munkatársként tervezési gyakorlatok vezetését látta el, majd 1962-ben másodállású egyetemi adjunktusként kerttechnikai előadásokat is tartott. Itt az oktatási feladatok mellett az 1963-ban létrehozott önálló kertépítészeti szak tantervéhez kidolgozta a zöldterületi tervezés korszerű oktatási metodikáját. 1964-ben egyetemi doktori címet szerzett. 1961-1971 között a BME Városépítési Tanszékén is tanított. 1968-ban kidolgozta az első hazai zöldterületi tervezési irányelvet, amelynek kötelező alkalmazását az ÉVM a Magyar Tervezési Irányelvek keretében elrendelte. 1971-ben az ÉVM Műszaki Tervezési Főosztály vezetőjévé nevezték ki, ezért az egyetemi állásairól le kellett mondania, de mint meghívott előadó tartott továbbra is előadásokat és tervezési gyakorlatokat. Oktatói munkája elismeréseként 1973-ban címzetes egyetemi docenssé, majd 1977-ben címzetes egyetemi tanárrá nevezték ki. A Kertészeti Egyetemen oktatói munkája mellett 1977-től 1991-ig ellátta a Táj-és Kertépítészeti Szak vezetői feladatát. 1980-ban az ÉVM Építészeti, Településfejlesztési, Műemléki Főosztály vezetője lett. Ezt a feladatkört látta el 1991-ig, nyugállományba vonulásáig. Főosztályvezetőként meghatározó szerepe volt a településtervezési és az építészeti tevékenység megújításában, korszerű szabályozásában. Két diplomája

birtokában „híd” szerepet töltött be a tájépítészet és az építészet között.

Minisztériumi munkájának főbb eredményei: a beruházási folyamat korszerűsítése és ebben a tervezői tevékenység meghatározó szerepének kialakítása, a számítógéppel segített tervezés bázisainak kiépítése, a tervezési jogosultság szabályozása, a vezető tervezői minősítés rendszerének kialakítása, a mérnök- és építészkamara létrehozása feltételrendszerének kimunkálása. Jelentős szerepe volt a terület- és településrendezés folyamatának és metodikájának ökológiai szemléletű átalakításában, a települési környezetvédelem koncepciójának kidolgozásában. Fontos feladatának tekintette a műemlékvédelem anyagi bázisainak kiszélesítését és hatósági jogkörnek megerősítését, a magyarországi kastélyprogram összeállítását, a várossá nyilvánítás kritériumrendszerének meghatározását.

Kezdeményezésére Magyarország 1985-ben csatlakozott az UNESCO „Világ kulturális és természeti öröksége védelmére” létrehozott konvenciójához, egyben kinevezték a konvenció Magyar Nemzeti Bizottsága elnökévé, ennek feladatát nyugdíjba vonulásáig látta el. Ebben a minőségében terjesztette be 1987-ben a konvenció párizsi plenáris ülésén a Budapest Dunapart panorámája és a budai vár, valamint Hollókő falu felvételét a világörökség listájára, amelyet a plenáris ülés elfogadott. 1991-es nyugállományba vonulását követően is tanított, 1998-ban megírta a Környezetarchitektúra című egyetemi tankönyvét.

Jelentősebb tervezési munkái: Kazincbarcika, Dunaújváros általános zöldterület-rendezési tervei, Miskolc, Ózd, Salgótarján, Nagybátony, Várpalota, Veszprém, Hódmezővásárhely lakóterületeinek zöldterületi tervei, Óbuda, Kelenföld és több más budapesti lakónegyed terep- és zöldterület-rendezési terve, Szekszárd, Veszprém, Várpalota, Hódmezővásárhely főterének, Debrecen Petőfi tér, Sopron, Május 1. tér komplex rendezése, Borsodi Egészségügyi Központ, Sopron Állami Szanatórium, Pécsi Orvostu-

dományi Egyetem Központi Klinika, Hajdúszoboszló SZOT gyógyszálló és gyógyfürdő terep- és kertrendezési tervei, Ózdi strandfürdő és sporttelep, Miskolc-Tapolca részletes rendezési terve.

Fontosabb könyvei, publikációi: Környezetarchitektúra tankönyv (1998); A környezetvédelem közös felelősségünk (Magyar építőművészet, 1982); A területrendezési tervezés korszerűsítésének irányelveiről, a tervezés folyamatáról és a tervek tartalmáról (Településfejlesztés, 1983); A települések fejlődésének irányítását megalapozó kutatások tapasztalatai (Állam és igazgatás, 1985)

Társadalom és építészet (Építésügyi szemle, 1987); A települési környezetvédelem és koncepciója (Településfejlesztés, 1987);

Az építésügyi igazgatás építészeti és területrendezési kérdései (Településfejlesztés, 1988) ☉

